

Dormán-fotókiállítás Horgoson

Munkássága első, kiállításra készített sorozatának egy részét mutatja be a horgosi József Attila Könyvtárban megnyílt kiállításán az 1993-ban Vajdaságból a magyarországi Piliscsabára elszármazott fotóművész, **Dormán László**. A fekete-fehér, még sötétkamrában készült fotográfiák a hol aszályal, hol árvízzel küszködő bácskai és bánáti emberek mindennapjait tárják a látogató elé.

Az Aszályos esztendő című kiállítás fotóin a nagy szárazságtól teljesen kicserepesedett földek és az elárvult tanyák mellett láthatjuk a munkától és a hőségtől cserzett arcú parasztembereket, az 1970-es tiszai árvízben megroggyant, bontásra ítélt, régi martonosi és adorjáni parasztházakat.

Dormán fotókiállítása annak a horgosi rendezvénysorozatnak a része, melynek során a könyvtár olyan művészek munkáit mutatja be a helybelieknek, akik valamilyen formában kötődnek Horgoshoz. A kiállított fotók közül ugyan csak egy köthető Horgoshoz, de más tematikában a művésznek több fotója is készült már a faluban.

A kiállítást megnyitó Dudás Károly Magyar Örökség-díjas író a hatvanas évek végén, a hetvenes évek elején, a Képes Ifjúság munkatársaként, Dormánnal együtt barangolta be a szórványmagyarság lakta területeket. A fotók egy része ezeken az utakon készült.

– Néha még mindig arra ébredek, hogy jött értem Dormán Laci a Fityójával, megyünk riportozni. Megyünk, nem bele a vakvilágba, hanem a mieink közé Gunarasra, Kavillóra, Brazíliába, Csantavérre, Szentmihályra, le az aldunai székelyekhez – emlékezett Dudás Károly azokra az esztendőkre, amikor napokra, sőt hetekre eltűntek Dormánnal az itthoniak elől.

A megnyitót követően Dormán László élvezettel mesélte el egy-egy fotográfia megszületésének történetét, amelyben mindig ott található az ember, az emberi sorsok. Dormán képei nem a semmiről, a nagy ürességről szólnak, beszédesek, mindig mondanak valamit.

– Általában a síkság tájképeit úgy csinálják, hogy alul egy csík a föld meg a fák, nagy égbolt és báránnyelű felhők. Az én képeimen meg, amit nem tudatosan csináltam, mindig a föld van meg, és csak a kis csík van az égből – vallja maga is.

Annak ellenére, hogy Dormán László családjával az anyaországba telepedett át, nem szakadt el szülőföldjétől sohasem – mondta méltatásában Dudás Károly. – Rangos kitüntetések, meg csendes nyugdíjba vonulása alkalmából egy riporteri kérdésre, hogy mit hagytak otthon, tömören ezt válaszolta: az ÉLETÜNKET. Erről az otthon hagyott életről szólnak Dormán Laci fotográfiái.

Bödő Sándor